

Una gran manifestació

Ciudadana al Price

LA POESIA ENTRE EL POBLE

El 25 d'abril fou celebrat al Gran Price de Barcelona el Primer Festival Popular de Poesia Catalana sota el lema La poesia entre el poble.

Realment, la poesia estava entre el poble. El Festival va ésser, a més d'un meravellós espectacle, el càlid encontre, l'estreta de germanor entre un poble i els seus poetes, als quals aquell va saber transmetre el seu entusiasme i la seva força.

Gran quantitat de poetes, inclusivament els de la Cançó catalana, donaven recolzament a l'acte amb la seva presència. La gent, arraimada, apretada, dempeus, assentada per terra (ja no cabia ni una agulla més a la sala), aplaudia entusiasmada, fins i tot interrompent a vegades el recitador, desbordats per l'entusiasme. I el recitador continuava llavors amb més caliu... Moltes vegades, entre poema i poema, i entre els aplaudiments, i fent música amb ells, es cridava Llibertat! Llibertat! Els mateixos poetes, participants del desig general, corejaven el crit, donant un pas més vers ella, vers l'esperada llibertat. També aquest mot es dibuixava en una gran pancarta que fou despenjada des de l'últim pis fins abaix, cap a la tercera part de l'acte i continuà allí fins a la fi.

Pel públic era meravellós de sentir cantar en els poemes les seves belleses de poble que lluita; de sentir denunciar les injustícies que sofreix, clamar per allò que anhela, i esperar-se amb l'esperança que el manté viu, que manté en l'espera els uns i en la lluita els més.

Era una pausa en el patir de cada dia, era una renovació de forces, era el goig que l'art veritablement popular produeix en el poble, i per això aplaudia, i cridava; per una llibertat dins de la qual l'art es desenvolupa pujant i sense lligams.

Jo crec, però, que qui més feliços, qui més emocionats, qui més reforçats sortiren de l'acte foren els poetes. ¿En quin país del món capitalista un poeta ha tingut el goig de sentir aquest contacte de germanor, aquest entusiàstic homenatge? Què poques vegades veuen, senten, com les seves paraules emocionen milers de persones! De persones joves, grans, pobres, més pobres, estudiants, oficinistes, obrers, catalans nats o catalans vinguts d'altres terres d'Espanya!

Els poetes, segur que se sentien més que mai « ... vientos del pueblo », com deia l'enyorat Miguel Hernandez.

Estem convençuts que aquesta experiència renovarà les seves forces, aclarirà el seu camí, els inspirarà, els farà més poetes encara...

Van arribar nombroses adhesions a l'acte. Adhesions que la gent aprovava amb crits entusiastes i aplaudiments quan eren llegides. En anunciar-se la del recentment empresonat advocat Solé Barberà, el públic — el poble — cridà Amnistia, Amnistia, llargament.

A fora, a la sortida, els « grisos » esperaven, nerviosos, movent-se amunt i avall. I policies, amb aire provocador i alhora temerós, com d'animal que ensuma i veu que el perill creix i no sap què fer, no sap fins a quan li valdrà d'ensenyar les urpes.

M.P.

treball

PROLETARIS DE TOTS
ELS PAISOS: UNIU-VOS!

ORGAN CENTRAL DEL P.S.U. DE CATALUNYA

Núm. 319

Maig 1970

Preu 2 pts.

UN BON 1 DE MAIG

Les notícies que tenim fins ara mostren que, a Espanya, la Festa internacional dels treballadors ha estat senyalada amb multitud d'aturs i manifestacions populars. Destaquen per la seva importància les accions que han tingut lloc a Madrid, Sevilla, Astúries, Guipúscoa, Bilbao, València, El Ferrol. A Catalunya, aquesta jornada de lluita ha estat important, no solament pel que s'ha fet els dies 30 d'abril i primer de maig, que és molt, com els nostres lectors podran constatar en aquestes mateixes pàgines, sinó per les accions obres, estudiants, i altres que s'han seguit sense interrupció durant les darreres setmanes.

La preparació del Primer de Maig s'ha inserat en l'esforç per desenrotllar el moviment reivindicatiu. Aquesta preocupació per no distreure cap energia, per no paralitzar res d'allò que és fonamental i decisiu, ho reflectia amb poques paraules un obrer el qual, en preguntar-li — Què prepareu pel Primer de Maig?, respongué: — El Primer de Maig l'estem celebrant gairebé cada dia. I, efectivament, aquest és un signe de l'actual situació: Vagues, manifestacions, actes, assemblees amb participació de milers de treballadors se'n produeixen diàriament. D'aquí arrenca essencialment la força i el significat del Primer de Maig del 1970. El seu abast s'ha de veure en tot el que, abans, durant i després d'aquesta jornada de lluita, ha estat fet.

Enguany no hi ha hagut convocària per a una manifestació única — si, però, accions coordinades a cert nivell —; els treballadors han tingut la possibilitat d'organitzar actes propis, els quals han contribuït a donar relleu al Primer de Maig i, cosa més important, a reforçar el moviment de masses. Les primeres notícies confirmen que en diversos punts de Barcelona hi han hagut manifestacions coordinades, algunes d'elles importants. A despit de l'immens desplegament de policies, tant a Barcelona, com a Terrassa i en altres poblacions, els manifestants han mostrat una gran combativitat.

Les Comissions Obreres i les organitzacions del P.S.U.C. han repartit milers de fulls per tot Catalunya. S'han fet mítings llampec en algunes empreses; hi han hagut manifestacions llampec la setmana d'abans del Primer de Maig, aturs en algunes empreses el dia 30. I paral·lelament a aquest esforç de propa-

ganda i agitació, s'ha desenrotllat com mai no s'havia fet la campanya contra la repressió i per l'amnistia. L'activitat solidària amb els vaguistes, empresonats i perseguits no ha afeblit ni un instant en aquestes darreres setmanes. Entre totes les iniciatives dutes a cap, però, destaca el primer Festival de Poesia Catalana celebrat el 25 d'abril al Price, Festival que ha estat una manifestació grandiosa de solidaritat amb el moviment obrer. Fosos en un mateix delit de llibertat, més de 70 poetes catalans i un públic entusiasta i combatiu han cridat Llibertat! Amnistia! Visca el Primer de Maig! Quan del si del poble sorgeixen forces capaces d'imposar a la dictadura actes de tan pregon caràcter antifranquista, no es riscat de dir que aquesta s'està acabant.

L'acte del Price, els mítings per l'Amnistia del Carrer d'Urgell i de la Barceloneta, l'Assemblea contra la repressió en el Sindicat de Cornella, l'acte de l'Escola d'Enginyers de Terrassa contra la Llei d'Educació, més d'altres manifestacions que es desenrotllen, assenyalen l'increment d'una activitat política oberta legal i extralegal. La petició feta per cents de treballadors de Lleida per tal de celebrar el Primer de Maig en els mateixos locals de la C.N.S., les banderes roges i les pancartes desplegadas durant aquestes dues jornades en nombrosos indrets, són símptomes de l'ambient ofensiu que regna i de la lluita oberta que s'obre pas sense que res no pugui deturar-la, mal que els pesi als ultres.

Els comunistes estem segurs que tot el que s'ha fet entorn de la preparació del Primer de Maig serà un bon estímul per a fer avançar encara més tot el moviment obrer i popular, la seva unitat, la seva organització i combativitat. Estem igualment convençuts que tots aquests resultats, fruit d'esforços coordinats, permetran de progressar en el terreny de la unitat i que els diferents organismes d'acció conjunta rebran un nou impuls.

El que deia el Comitè Executiu a les vigílies del Primer de Maig és ara encara més actual: S'apropa l'hora de la llibertat. Es arribat el moment de posar en tensió i de traduir en acció oberta i decidida contra la dictadura les enormes energies democràtiques i revolucionàries existents en potència en tots i cadascun dels sectors populars.

Un moment de la manifestació del 30 d'abril a les Rambles

Fora els ianquis d'Indoxina !

DECLARACIO DEL C.E. DEL P.S.U. DE C.

Contra tot dret, violant novament els acords de Ginebra del 1954 i el respecte a la independència dels pobles, els exèrcits dels Estats Units, que ocupen Vietnam del Sud i lliuren una guerra d'extermini contra el poble vietnamès, han envahit Camboia.

Alhora, el President Nixon ha ordenat que siguin reempresos els bombardeigs del territori del Vietnam del Nord. El President dels Estats Units, que parla hipòcritament de pau i de retirar les seves tropes de Vietnam, obre així nous fronts de guerra a l'Àsia i agreuja encara més la ja tensa situació internacional.

Els pobles del món, inclos el nord-americà, i els Governos dels diferents països — llevat de comptades excepcions entre les que s'hi troba el de Franco —, condemnen aquesta agressió inqualificable que, de no ésser deturada a temps, podria conduir a una guerra general termonuclear.

El pretexte donat per Nixon per a llençar-se a l'atac contra Camboia — l'existència de bases militars nord-vietnemeses en territori camboià — ha resultat ésser una pura i simple mentida. Després de cinc dies d'operacions militars, cap força vietnemesa no ha estat trobada pels invasors, el veritable propòsit dels quals és el d'estendre el seu poder a l'Àsia i apuntalar a Camboia un Govern titella similar al que existeix al Vietnam del Sud.

L'atac ianqui contra Camboia augmenta la responsabilitat del Govern franquista, que es disposa a prorogar el conveni que permet als Estats Units mantenir a Espanya bases militars al servei d'una política que posa en perill la pau mundial.

Els pobles d'Espanya, units als de tot el món, han de mobilitzar-se per tal d'impedir que sigui consumat aquest nou crim.

¡ Fora els ianquis de Camboia, Laos i Vietnam !

¡ Visca l'heroica lluita dels pobles d'Indoxina per la seva llibertat i independència !

Exigim el cancel·lament dels acords militars amb els Estats Units i el desmantelament de les bases americanes a Espanya !

Barcelona, 5 de Maig del 1970,
El Comitè Executiu
del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

CAMPANYA PER UN PARTIT MES FORT I ARRELAT EN LES MASSES

Llista n° 7

Comarca 15, 44.884 pts.; Comarca 30 S, 25.278 pts.; Comarca 30 N, 9.213 pts.; C.C. (5 donatius), 4.063 pts.; T.P., 625 pts.; C.E., 2.288 pts.; Comitè de Barcelona (9 donatius i 1.200 pts. dels presos polítics de A.), 8.400 pts.; Comitè Comarcal de Badalona (5 donatius), 9.685 pts.; Estudiants de Barcelona (5 donatius i venda de fotografies), 3.505 pts.; Transports (Tramvies i R.E.N.F.E.), 1.025 pts.; Comissió de Fàbriques (S.E.A.T.-PEGASO : venda postals, llibres i 1 donatiu), 615 pts.; Grup Democràcia (2 aportacions), 6.000 pts.; Sector 2 (aportacions), 12.500 pts.; Sector 3 (14 donatius), 4.753 pts.; Intel·lectuals de Barcelona (8 donatius i venda postals), 6.910 pts.; Comitè Local de l'Hospitalet, 16.059 pts.; Grup Bolivar, 27.445 pts.; Lleida-Capital (col·lectiu i 2 donatius), 6.000 pts.; Terrassa (Comitè Local i col·lectiu), 7.187 pts.; Tarragona (col·lectiu), 4.400 pts.; Grup Lina Odena de Reus (col·lectiu), 500 pts.; Torelló, 1.000 pts.; Vilanova i la Geltrú, 375 pts.; Montserrat i família (3 donatius), 1.500 pts.; C.G., 25.000 pts.; A.S., 15.000 pts.;

Total llista n° 7 246.848 pts.
Suma anterior 1.751.352 pts.
Suma i segueix 1.998.200 pts.

AJUT ALS PRESOS
Tarragona (col·lectiu) : 1.000 pts.

AJUT A LA PREMSA
Company Salou : 25 pts.

DISTRIBUCIO I VENDA
DE LES NOSTRES PUBLICACIONS

A la sortida d'una fàbrica de B., 11 companys reparteixen a mà 60 exemplars de Mundo Obrero, 40 exemplars d'Unidad i 10 exemplars d'Horizonte.

Una manifestació llampec es produïa el 13 d'abril al carrer d'Aribau i repartia entre els vianants milers de fulles

ELS ESTUDIANTS DE BARCELONA CONTRA L'IMPERIALISME IANQUI

Centenars d'estudiants se sumaren a l'enèrgica protesta organitzada a la Facultat de Filosofia i Lletres de la nostra capital contra la política imperialista ianqui, en denúncia de la criminal agressió a Camboia i dels crims contra els pobles d'Indoxina, en solidaritat amb els quatre joves assassinats salvatgement pels policies al « campus » universitari d'Ohio.

Amb la lectura de textos contra la política d'agressió dels Estats Units, cremant ostensiblement una bandera d'aquest país, distribuint fulles entre la població i pintant consignes antiimperialistes a les parets, apedregant l'Institut d'Estudis nord-americà, els magatzems ianquis Sears i el Banco Atlàntico, enfrontant-se enèrgicament a la policia repressiva de Franco que intentà impedir les manifestacions, exigint la retirada de les bases ianquis d'Espanya, els estudiants barcelonèsos sumaven llur acció a la grandiosa protesta mundial que aquest mateix dia 8 aplegava més de 200 mil persones a Washington i altres tantes a París i desenes de milers en nombroses altres capitals estrangeres per protestar contra l'agressió nord-americana als pobles d'Indoxina, exigir la retirada immediata de les tropes invasores i l'acabament de la guerra que assola el Vietnam i Camboia. I s'hi sumaven amb exemplar combativitat i fermesa, expressant de fet els sentiments de milions d'Espanyols, del nostre poble antifranquista, que exigeix peremptoriament :

Fora les bases nord-americanes d'Espanya !
Prou guerra imperialista contra els pobles d'Indoxina !

A L'ESCOLA D'ENGINYERS DE TERRASSA

REQUISITORIA CONTRA LA LLEI D'EDUCACIO I CONTRA EL REGIM

Això fou l'acte del dimecres 15 d'abril celebrat a l'Escola d'Enginyers de Terrassa i convocat pels estudiants a través de la premsa : una enèrgica requisitòria pública contra la dictadura, contra les seves lleis reaccionàries, oposades als interessos nacionals, requisitòria que es desenrotllà a través de la denúncia d'aquesta Llei d'Educació, que és unànimement condemnada pels més amplis sectors nacionals.

Des de les primeres intervencions es posà de manifest la radical diferència existent entre la pudent demagogia de les « Cortes », servilment complidores de l'ordre de lloar la Llei d'Educació, i de « votar-la », i la realitat del contingut d'aquesta Llei : representants del Magisteri, de l'ensenyança mitjana i universitària ; del periodisme, les lletres i l'economia, llicenciats, judicaren severament el contingut del text dictatorial. Les opinions expressades des d'angles tan diversos poden resumir-se amb poques paraules ; es tracta d'una llei feixista orientada fonamentalment a fer de les masses treballadores subproductes industrials de la cultura aptes a servir els interessos privilegiats d'una oligarquia insaciable ; d'una Llei que relega a les golfes d'un folklorisme humiliant les llengües i cultures nacionals de Catalunya, Euskadi i Galícia.

Cada nou orador depassava l'anterior en la denúncia de la Llei d'Educació... i de la política antinacional de la dictadura. Els parlaments pujaven de to ; el règim, tot ell, fou posat a la picota pública, enèrgicament, davant de la pròpia Autoritat municipal egarenca, present a la sala.

Com subratllà amb fermesa un obrer metal·lúrgic, aquesta Llei d'Educació, bessona de la Llei sindical i de les lleis repressives, està engendrada pel règim que priva d'escoles milers i milers de fills de treballadors de la ciutat i del camp, que manté les universitats ocupades per la policia. Amb la més calurosa de les ovacions la sala aprovà les paraules del treballador del Metall quan expressà que cal oposar-se a aquesta Llei d'Educació, i a la Llei Sindical, i a les lleis repressives ; que cal impedir les detencions de treballadors, d'estudiants, de demòcrates, que cal lluitar per les llibertats, per la democràcia.

Això és el que estaven fent els centenars d'estudiants, intel·lectuals, professionals, obrers presents el 15 d'abril a la Sala d'Actes de l'Escola d'Enginyers de Terrassa ; lluitar contra el règim de dictadura, obertament, massivament, posant a la picota pública les seves lleis.

UN BON PRIMER DE MAIG

D'acció reivindicativa, d'agitació, d'afirmació de les consignes obreres i populars

RODA DE PREMSA DE LES COMISSIONS OBRERES

Afirmant una vegada més la personalitat del moviment obrer de Barcelona, la vesprada del mateix dia 1, el Comitè Primer de Maig reunia els representants dels periòdics locals i agències de premsa i els facilitava un resum informatiu de les principals accions de la jornada, així com una nota sobre els objectius polítics i la preparació d'aquesta a Barcelona. Entre les agències estrangeres, citem France Press, Hollande Shell, United Press, U.P.I.

CENTENARS DE MILERS DE FULLES ESCAMPADES

Durant el mes d'abril, i més especialment en la segona quinzena, crides i fulles diverses foren escampades o distribuïdes per centenars de milers d'exemplars en múltiples localitats de Catalunya; ens han arribat fins ara les de les Comissions Obreres de Barcelona (Coordinadora Local, Metall, Eixample, Gràcia, S.E.A.T.), de Badalona, d'Hospitalet, del Baix Llobregat, de Blanes i Comarca, de Lleida, de Sallent, de Súria; també del Comitè Executiu del P.S.U.C. i dels Ctes. Locals de Barcelona, Tarrassa, Sectors I i II de Barcelona, Ctes. comarcals de Badalona i del Baix Tordera; fulles de les dones democràtiques i de la joventut democràtica femenina de Tarrassa; fulles també a Torelló, Manlleu, Vic, Sant Hipòlit, Sant Vicenç, Cardona, Callús, Palà de Torroella. Ens falta informació de moltes altres localitats igualment mobilitzades, però l'esforç ressenyat apareix ja com una gran acció de popularització de les consignes obreres i populars, de la plataforma reivindicativa dels treballadors.

MANIFESTACIONS LLAMPEC

Anunciant el Primer de Maig, precedint-lo, es produïren manifestacions llampec diverses al centre de Barcelona ja el dia 22, a Aribau-Mallorca, a València-Rambla de Catalunya, a la Rambla del Prat, i el 23 a la sortida del Palau de la Música Catalana. Els dies 27, 28 i 29, manifestacions llampec també a Aribau-Mallorca, al Poble Nou, a Sants, a Sant Andreu, i dels estudiants de batxillerat a l'Institut Milà i Fontanals.

ACCIONS A LES EMPRESES EL DIA 30

Les primeres informacions assenyalen boicots a les hores extres o aturs parcials, assemblees, minuts de silenci i altres protestes a les empreses Gallital Ibérica, Autocares Julià, Burguete y Samper, Ram, Cispalsa, al Born, de Barcelona i Hospitalet; a la Siemens, Soler y Almirall, Matacàs: E.R.M.S.A., Fenix Brown, Tuperin, del Baix Llobregat, a Can Serra, de Manlleu i al Matadero Industrial, de Torelló, a la mina de Potassa de Sallent i en dues mines de Súria. Hi han hagut mítings llampec a Hispano Olivetti, S.E.A.T., Pegaso, Bayer, que coneixem fins ara.

COMBATIVA PARTICIPACIÓ SOLIDÀRIA DELS ESTUDIANTS

Cartells, pancartes, murals, banderes, han popularitzat a les distintes facultats la jornada del Primer de Maig i les reivindicacions obreres i estudiants. Però la solidaritat universitària ha anat molt més enllà de l'agitació: ultra la participació de nombrosos estudiants en les manifestacions de Barcelona, és sota el signe del Primer de Maig que són celebrats actes com el que tractà de la Llei d'Educació a la Facultat de Dret o que intenten celebrar-se i són suspesos com a Sant Cugat; els batxillers del « Milà i Fontanals » fan assemblees, sentades, editen fulles; els del « Montserrat » fan vaga solidària amb els

del « Milà », el « Maragall », nocturn (femení), assemblees i vagues parcials; el Centre d'estudis del Prat dues assemblees i recollida de diners; 6.000 pts. per ajudar els vaguesistes d'A.E.G.

Afegim-hi actes com el del dia 15 de l'Escola d'Enginyers de Tarrassa, que constituí una gran manifestació política ciutadana, el de la Universitat Autònoma del 24 i diversos actes d'homenatge a Lenin i a la Revolució d'Octubre, i tindrem una perspectiva global de la participació estudiant a la preparació i en la mateixa Festa del Treball.

CENTENARS DE MANIFESTANTS A LES RAMBLES EL DIA 30

Es el dia 30 que es produeixen les dues manifestacions més importants a Barcelona; una a les Rambles, amb grans pancartes i una desena de banderes roges (vegeu la fotografia a primera plana), que s'estén per Fernando, Banys Nous, Boqueria, Portaferrissa i té diverses topades importants amb les forces armades, i una altra a la Ronda de Sant Pau-carrer d'Aldana, amb uns dos-cents participants, pancartes i banderes roges.

EL DIA 1 DE MAIG APLECS A LES PLANES, ASSEMBLEES MANIFESTACIONS A GRÀCIA I A SANTS

Els treballadors, per Rams d'Indústria, per empreses o per barriades, havien decidit nombrosos aplegar-se a les muntanyes veïnes de la capital. A les Planes, ací els de la Banca, allà els d'Assegurances o del Tèxtil, alternen la menjada de germanor amb les xarles, les cançons populars, la lectura de les Declaracions del P.C.E. i del P.S.U.C. Les clares dels boscos i les pinedes ressonen un gran ambient d'optimisme i de combat que es prolonga en els cants a tota veu en trens i autobusos.

Al capvespre, en el centre mateix de Gràcia, al popular Carrer Major, les banderes roges i les pancartes flamejaven al vent. Els crits dels manifestants, les escampades de fulles, acompanyen la comitiva fins al carrer de Montseny i pel carrer de Torrijos.

JORNADA TRADICIONAL A TERRASSA

Prop de dos mil treballadors amb les respectives famílies es concentraren, fent cas omís del dispositiu policíac que encerclava l'indret, al ja tradicional aplec de la Font de les Canyes, on ressonaren les cançons de protesta i revolucionàries, les poesies populars, els parlaments sobre la Jornada dels treballadors i sobre els problemes del moviment obrer.

Al vespre, a les nou, és del Gat Negre a l'Estació de la R.E.N.F.E. que uns dos-cents treballadors amb pancartes arrenquen en manifestació i criden les consignes de l'1 de Maig.

MANIFESTACIÓ A CORNELLA

El reforç de patrulles de la Guardia Civil per tot Cornellà no fou prou per a refredar els ànims dels treballadors del Baix Llobregat; responen a les crides del moviment obrer, uns cinc-cents manifestants, clamant les consignes Amnistia! Democràcia SI, Dictadura NO, Llibertat! desfilaren durant vint minuts pels carrers de la Ciutat Satel·lit de Sant Ildefons.

APLEC AL RIU A HOSPITALET

Una cinquantena de treballadors participaren a la sortida al riu, on feren assemblea, discutiren del Primer de Maig i de la situació política, i escoltare poesies populars.

Particular intensitat revestí la manifestació de Sants, al carrer d'Anglada, on els manifestants, atacats per la policia, es defensaren a cops de pedra enèrgicament.

GRAN JORNADA A LLEIDA

LLEIDA: La Jornada era preparada activament i una petició oficial havia estat adreçada al Sindicat a l'Autoritat governativa per a fer una gran acte de Primer de Maig a càrrec dels treballadors:

L'autorització no vingue, però els treballadors convocaren a la manifestació amb una gran distribució de fulles de mà en mà, pels comerços i tendes, pels bars i les cases. El dia 1, un miler i mig de lleidatans de totes les condicions, treballadors, pagesos, jornalers, estudiants, intel·lectuals, sacerdots, etc. i de distintes tendències polítiques, ocuparen durant prop d'una hora i mitja el Carrer Major, desfilaren amunt i avall i cridaren les consignes combatives de la Jornada. Fou un gran dia el del Primer de Maig d'enguany a Lleida capital!

APLEC I MANIFESTACIÓ A SABADELL

Més de dues-centes persones es concentraren cap a la part de Sant Quirze. Allí es feren parlaments, foren glosades les consignes de la jornada i del moviment obrer i, a la tarda, un centenar i mig de treballadors, pancartes desplegadas i una bandera roja al vent, desfilaren per la Creu de Barberà cridant les consignes una i altra vegada.

I NO ES TOT:

RUBI ha celebrat per primera vegada sota aquest règim la festa dels treballadors, fent una assemblea a les afores de la població, que aplegà unes quaranta persones.

SALLEN: Un centenar de treballadors es concentraren a la Plaça de Sant Antoni Maria Claret, però la Guardia Civil impedí que arribessin a manifestar com era el seu propòsit.

SURIA: També a Súria el desplegament de Guardia Civil impossibilità d'efectuar la manifestació projectada.

MANRESA: Una seixantena de treballadors de diverses empreses han fet assemblea el Primer de Maig, discutint de la Jornada i fent passar octavilles de les Comissions Obreres.

No disposem d'informacions d'altres poblacions catalanes on la celebració del Primer de Maig ha estat sens dubte marcada, però aquest resum esquematitzat dels principals esdeveniments del Dia del Treball justifiquen plenament el títol d'aquesta plana; ha estat un bon Primer de Maig d'acció reivindicativa, d'agitació, d'afirmació de les consignes obreres i populars.

COMUNICAT

SOBRE L'ENTREVISTA DE LA DELEGACIÓ DEL PARTIT COMUNISTA DE LA UNIO SOVIETICA AMB LA DELEGACIÓ DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA

En el Comitè Central del Partit Comunista de la Unió Soviètica ha estat celebrada, el 29 d'abril de l'any en curs, una entrevista entre les delegacions del Partit Comunista de la Unió Soviètica i del Partit Comunista d'Espanya.

Pel Partit Comunista de la Unió Soviètica van participar M.A. Suslov, membre del Buró Polític del Comitè Central del P.C.U.S. i Secretari del Comitè Central del P.C.U.S., A.P. Kirilenko, membre del Buró Polític del C.C. del P.C.U.S. i Secretari del C.C. del P.C.U.S., i B.N. Ponomariov, Secretari del C.C. del P.C.U.S.

Pel Partit Comunista d'Espanya van participar D. Ibàrruri, President del Partit Comunista d'Espanya, S. Carrillo, Secretari General del P.C.E., I. Gallego, membre del Comitè Executiu i del Secretariat del C.C. del P.C.E., J. Gomez, M. Perez, i A. Lorenzo, membres del Comitè Executiu del P.C.E., que havien assistit als actes solemnes celebrats a Moscou amb motiu del Centenari del naixement de V.I. Lenin.

A l'entrevista assistí V.V. Sagladin, cap suplet de la Secció Internacional del C.C. del P.C.U.S.

Durant l'entrevista tingué lloc un intercanvi d'opinions sobre la situació mundial i la política internacional, sobre els problemes del moviment comunista i obrer, així com sobre d'altres qüestions d'interès comú.

Ambdues delegacions expressen la seva profunda satisfacció pel fet que el Centenari del naixement de Lenin, la celebració del qual ha tingut proporcions universals, ha mostrat la gran força i vitalitat del leninisme; ha servit de factor de mobilització de la classe obrera, dels treballadors i les forces de la democràcia, ha activat el treball ideològic polític i d'organització dels partits marxistes leninistes entre les masses, contribuint a enfortir llurs files i al creixement dels seus prestigi i influència.

La delegació del Partit Comunista d'Espanya expressa la seva solidaritat amb la realització del programa de construcció de la societat comunista a la Unió Soviètica i aprecia els èxits del P.C.U.S. i del poble soviètic en aquest obra; declara el seu suport a la política exterior pacífica de la U.R.S.S. i d'ajuda als pobles que lluiten pel seu alliberament.

Els representants del P.C.U.S. fan constar la solidaritat dels comunistes i de tot el poble soviètic amb la lluita del Partit Comunista d'Espanya pels interessos de la classe obrera i de tots els treballadors, amb els seus esforços per tal de realitzar la unitat de les forces progressistes i democràtiques d'Espanya per a la instauració d'un règim democràtic, que obri la possibilitat a la lluita posterior pel socialisme.

Les delegacions del P.C.U.S. i del P.C.E. coincideixen en apreciar que la situació actual en el món es caracteritza, en el seu conjunt, per l'avanc de les forces del socialisme,

de la democràcia i de l'alliberació nacional, i per l'aprofundiment de la crisi general del capitalisme i per l'exacerbació de les contradiccions d'aquest últim.

Els cercles més agressius de l'imperialisme no cessen en els esforços per a modificar a favor seu la correlació de forces en la palestra mundial i impedir el desenrotllament del procés revolucionari mundial, recorreguent a tots els mitjans per a afeblir les posicions del socialisme, del moviment obrer, comunista i d'alliberació nacional. En aquestes condicions és més important que mai enfortir la cohesió i la col·laboració dels països socialistes, dels Partits Comunistes i Obrers i de totes les forces antiimperialistes, defensar i desenrotllar les posicions del socialisme.

El P.C.U.S. i el P.C.E. proclamen una vegada més la seva solidaritat amb l'heroica lluita del poble vietnamès i confirmen la seva voluntat de lluitar resolutament per a que els Estats Units i els seus aliats posin terme a l'agressió contra el Vietnam, retirant immediatament i incondicionalment totes les seves tropes d'aquest país i dels altres països d'Indoxina.

Ambdós partits expressen la seva gran preocupació davant de l'agudització de la situació a l'Orient Mitjà, causada per les provocacions dels cercles governants d'Israel, amb el suport de les forces agressives de l'imperialisme. Ambdós partits expressen la seva solidaritat amb els pobles dels països àrabs en la seva lluita contra l'agressió d'Israel i es pronuncien pel compliment incondicional de la Resolució del Consell de Seguretat de l'O.N.U. del 22 de novembre del 1967 i, ans que res, per l'evacuació de les tropes agressores dels territoris àrabs ocupats i la liquidació de les conseqüències de l'agressió d'Israel.

Entre ambdues delegacions ha tingut lloc així mateix un intercanvi d'opinions sobre problemes de la seguretat europea. Fou subratllada la necessitat de reforçar la lluita conjunta d'ambdós partits i de totes les forces de la pau contra la política revanxista i militarista, contra els focus feixistes a Espanya, Portugal i Grècia; per la intangibilitat de les fronteres post-bel·liques a Europa i pel reconeixement de la República Democràtica Alemanya com a Estat independent i sobirà. Es va considerar com a element important de la seguretat europea la liquidació de les bases militars nord-americanes en els territoris dels estats europeus, inclosa Espanya; la creació d'una zona desatomitzada a la Mediterrània i la superació de la divisió d'Europa en blocs militars.

Ambdues delegacions subratllen la gran importància dels resultats de la Conferència Internacional dels Partits Comunistes i Obrers del 1969. Manifesten el seu convençiment que la unitat del moviment comunista internacional ha d'assegurar-se sobre la base del marxisme leninisme, de l'internacionalisme proletari, fonament dels documents de la Conferència, i en el respecte a la independència dels Partits Comunistes i Obrers i en lluita intransigent contra totes les manifestacions de la ideologia imperialista i de l'oportunisme.

Les delegacions del P.C.U.S. i del P.C.E. expressen el desig dels Comitès Centrals dels seus respectius Partits de reforçar i desenrotllar les relacions amistoses i de col·laboració entre ells sobre la base del marxisme leninisme, de l'internacionalisme proletari.

L'entrevista va transcórrer en un ambient de sinceritat, camaraderia i respecte mutu.

L'EXILI DE CASALS I EL RETORN de CARNER

Amb el lema, en llengua catalana, Salut, Casals!, ha tingut lloc el 14 d'abril, al Philharmonic Hall de New York, l'homenatge a Pau Casals que, ell personalment, als seus 93 anys, ha rebut amb un vigor i lucidesa increïbles. Vinguts de tot el món, 104 violoncel·listes, pagant-se ells les despeses del viatge i cedint els beneficis del concert a l'O.N.U. per a «... facilitar l'accés a la música dels infants de tota raça i nacionalitat...», interpretaren, sota la batuta de Pau Casals, la composició que aquest escrigué l'any 1926 titulada Sardana. Les cròniques que parlen d'aquest homenatge (Time, Magazin, i d'altres publicacions) destaquen l'emoció que desvetllà el mestre i la qualitat artística de la seva obra, dirigida amb precisió i sensibilitat extraordinàries.

Entorn del merescut Salut, Casals!, hom ha tornat a parlar del significat polític antifranquista de l'actitud de l'eminent exiliat en renunciar — malgrat els oferiments — a prendre cap altra nacionalitat. Quan el periodista li pregunta els motius, Pau Casals contesta: «Per què he de renunciar? Que renunciï Franco a la seva i aleshores tornaré».

Es evident que la fidelitat de Casals al seu refús primer conserva tota la seva força i actualitat. Quines ganes no tenen els «victoriosos» de poder fer amb Pau Casals coses que, de tota evidència han intentat de fer a Josep Carner!

Es indignant que, en arribar a la terra enyorada, ja al capvespre de la seva vida sempre digna, Josep Carner hagi estat objecte de maniobres per part d'una burgesia de «barretina» i «faixa de seda», còmplice per acció o omissió dels opressors de Catalunya i dels altres pobles d'Espanya, o disposada a blanquejar el brut «tinglado» dels «victoriosos» amb un «aquí no ha passat res» que equival a reconèixer tot allò que Josep Carner ha impugnat en el seu llarg exili.

Els comunistes catalans saludem l'homenatge a Casals i celebrem que el mestre segueixi treballant i donant al món l'exemple d'un patriotisme autèntic perquè va lligat al desig de llibertat dels pobles d'Espanya. No critiquem el retorn de Josep Carner a la terra. En respectem sincerament els motius. Condemnem — això sí — la utilització que el franquisme català i no català ha volgut fer d'aquest retorn, profanant-lo vergonyosament. Un retorn discret no els convenia. Calia «treure'n suc», fer sentir al vell emigrat el pes del sistema imposat a sang i a foc i que tracta de fer-se acceptar com a quelcom de «normal» en un món que el rebutja.

Pau Casals i Josep Carner: dos noms que honren Catalunya. Dos fills d'un poble oprimat i humiliat, però que hom no ha pogut exterminar ni emmudir; un poble que viu i s'enforteix amb un proletariat capaç de batalles com les de Terrassa, Barcelona i Baix Llobregat, mentre la Universitat no vol acceptar la «normalitat» de l'ocupació policíaca. Aquesta és la Catalunya que Pau Casals i Josep Carner simbolitzen essencialment, doncs l'un i l'altre l'han volguda i la volen lliure i agermanada amb pobles lliures.

L'acte del Prave de Barcelona (Primer Festival Popular de poesia catalana) ha constituït també un desagravi de la veritable Catalunya envers el gran poeta que els «vencedors» volgueren humiliar. Ha estat la benvinguda que Josep Carner mereixia.

Salut, Casals! I, també, des de la pàgina de Treball; Salut, Carner!